

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 90/2016
14.10.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Браниславе Апостоловић и Гордане Ајншпилер-Поповић, чланова већа, у спору по тужби тужиоца „АА“ у ликвидацији ..., кога заступа пуномоћник Милица Лесковац, адвокат из ..., против туженог „ББ“ из ..., кога заступа пуномоћник Иван Јуришић, адвокат из ..., ради дуга, вредност спора 25.080.978,19 динара, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр.1820/15 од 22.10.2015. године, у седници већа одржаној дана 14.10.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца „АА“ у ликвидацији ..., изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр.1820/15 од 22.10.2015. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију тужиоца.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Сомбору П бр.193/12 од 29.01.2015. године, у ставу првом изреке укинито је у целости решење о извршењу тога суда Ив бр.296/11 од 21.03.2011. године. Ставом другим делимично је усвојен прецизирани тужбени захтев, а у ставу три изреке тужени је обавезан да тужиоцу плати 1.110.288,40 динара са законском затезном каматом од 14.05.2014. године до исплате. Ставом четири одбијен је тужбени захтев тужиоца за износ од 23.552.592,98 динара са каматом. Ставом петим изреке тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове спора у износу од 1.304.151,00 динара.

Привредни апелациони суд пресудом Пж бр.1820/15 од 22.10.2015. године одбија жалбе тужиоца и туженог као неосноване и потврђује пресуду Привредног суда у Сомбору П бр.193/12 од 29.01.2015. године.

Против другостепене пресуде, у одбијајућем делу захтева тужилац изјављује благовремену и дозвољену ревизију. Ревизију изјављује због погрешне примене материјалног права.

У одговору на ревизију тужени спори ревизијске разлоге и предлаже да се иста одбије као неоснована. Трошкове је опредељено тражио.

Републички јавни тужилац се о изјављеној ревизији није изјаснио.

Ревизијски суд је испитао ревизијом побијану другостепену пресуду на начин прописан чланом 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 125/04 ... 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) и одлучио као у изреци ревизијске пресуде из следећих разлога:

Ревизија тужиоца није основана.

Нижестепене пресуде нису захваћене битном повредом из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су закључиле уговор о откупу сировог млека дана 01.01.2007. године. Тужилац је по уговору имао својство ... сировог млека а тужени ... млека. Уговор је закључен на период од три године и истекао је 31.12.2009. године. Међу странкама није било спорно да уговор није обновљен и да је истеком уговорног рока престао да производи правно дејство. Откупним станицама у местима ..., ..., ..., ..., ..., ... и ... тужилац је обезбедио лактофризе и у сваком откупном месту их предао ... сировог млека о чему су издати реверси. По престанку уговора између тужиоца и туженог, нису враћени тужиоцу лактофризи одмах, већ накнадно. Тужени је користио тужиочеве лактофризе у појединим откупним местима и то у откупном месту ... и ... 308 дана, а у осталим откупним местима у трајању од 378 дана.

Првостепени суд усваја тужбени захтев у износу од 1.110.288,40 динара на име накнаде за коришћење туђе ствари, што представља 20% од набавне вредности лактофриза обрачунате по броју дана коришћења, а у престалом делу одбија захтев тужиоца за накнаду за употребу туђе ствари и захтев за накнаду штете у виду измакле добити, јер није доказао да тражени износ представља ону добит коју је по редовном току ствари тужилац могао очекивати.

С обзиром на овако утврђено чињенично стање првилно је другостепени суд применио материјално право када је потврдио првостепену пресуду којом је усвојен захтев тужиоца у досуђеном износу а у преосталом делу захтев одбијен.

Ревидент у ревизијским разлозима изражава супротан правни став од израженог става нижестепених судова.

Ревизијски суд не прихвата у ревизији изражене правне ставове.

Одредбом члана 219. Закона о облигационим односима прописано је да кад је неко туђу ствар употребио у своју корист ималац може захтевати, независно од права на накнаду штете, или у одсуству ове, да му овај накнади корист коју је имао од употребе.

Парничне странке су биле у уговорном односу тако што је тужилац као закупца обезбедио уређај и опрему (лактофризе) и предао их индивидуалним произвођачима о чему су издати реверси. Обавеза тужиоца као закупца је била да плаћа одређени проценат на име организације откупа сировог млека. Било је уговорено плаћање цене за откупљено млеко и одређен проценат накнаде за услуге и организацију откупа млека. Део тог посла било је организовање уређаја за чување сировог млека ради откупа, при чему је након престанка уговора тужени наставио да са истих откупних станица континуирано врши откуп млека, не плаћавши било који проценат за организацију тог откупа.

Имајући у виду наведено правилно су нижестепени судови применили материјално право када су обавезали туженог да тужиоцу плати обрачунату накнаду према налазу вештака. У преосталом делу нижестепени судови су правилно одбили захтев тужиоца, за накнаду штете у виду измакле добити, јер тужилац није био овлашћен да предају лактофриза тражи од туженог, јер исте туженом није ни предао. Био је овлашћен да захтева враћање од оних лица којима их је и предао, а то су индивидуални произвођачи сировог млека. Тужилац није тако поступио, нити је у току поступка доказао да је био спречен да одмах по престанку уговора са туженим, од индивидуалних произвођача захтева предају лактофриза и тиме обезбеди себи њихово коришћење и евентуално спречи настанак штете због тога што наведене лактофризе није могао користити за своју пословну активност. Вештачењем је утврђено да је тужилац преузео своје лактофризе тако што је организовао превоз у периоду од фебруара до јуна 2011. године. На исти начин их је могао преузети и након престанка уговора, иако тужилац у ревизији понавља жалбене наводе да наведене уређаје није могао преузети кривицом туженог.

Правилно је другостепени суд оценио неоснованим ове жалбене наводе тужиоца које понавља у ревизијском поступку, и за своју оцену је дао довољне и потпуне разлоге које као правилне прихвата и Врховни касациони суд па стога ни овај навод ревизије није посебно образлагао.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност побијане другостепене пресуде Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу одредбе члана 405. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић